

Zie, Ik en de kinderen ...

'Zie, Ik en de kinderen, die God Mij gegeven heeft'
Hebreeën 2:13; Jesaja 8:18

Wat een opmerkelijke woorden. Ze vormen met Psalm 22:23 en Psalm 16:1 het drietal Schriftplaatsen, waarmee de apostel in Hebreeën 2 de heerlijke waarheid verduidelijkt dat Christus en de Zijnen, die Hij verlost heeft en die Hij als zonen naar de heerlijkheid moet leiden, één zijn.

Hij is hun Overste Leidsman. Hij is door Zijn lijden volmaakt. Dat betekent dat God alles aan Hem gedaan heeft wat nodig was om Hem als een volkomen betrouwbare Gids, Die met alle gevaren vertrouwd is, te geven aan hen die op weg zijn naar de heerlijkheid.

'Hij Die heiligt', zegt de apostel, 'en zij die geheiligd worden', dat zijn Christus en de verlostten, 'zijn allen uit één'; dat betekent dat zij één hemelse familie zijn. Om die reden schaamt Hij Zich dan ook niet hen *broeders* te noemen.

De drie genoemde Schriftwoorden dienen om de gelovigen in deze zekerheid te ondersteunen. Het eerste, uit Psalm 22, dient om vast te stellen dat de eenheid tot stand is gebracht door de dood heen in de opstanding, een verbinding die tot lof van God openlijk wordt erkend. De tweede tekst (Ps. 16) dient om de Leidsman voor te stellen, Degene Die volkomen op Zijn God vertrouwde toen Hij als Knecht van Jahweh, als Zoon van de mensen, hier op aarde als Vreemdeling rondwandelde. De tekst uit Jesaja 8 wijst tenslotte op het heerlijke einde, wanneer allen alle gevaren te boven zijn en voor God gesteld zullen worden.

Achtereenvolgens zien we in die drie Bijbelplaatsen *het kruis, de pelgrimsreis, de hemel*. Een treffend drietal, dat we nog eens willen laten volgen:

1. 'Ik zal Uw Naam Mijn broeders vertellen, in het midden van de gemeente zal Ik U loven' (Ps. 22:23).
2. 'Ik zal Mijn vertrouwen op Hem stellen' (Ps. 16:1).
3. 'Zie, Ik en de kinderen, die God Mij gegeven heeft' (Jes. 8:18).

Bij de derde tekst willen we afzonderlijk stilstaan. En we letten nu allereerst op het verband waarin het voorkomt in Jesaja's wondermooie profetieën.

Laten we beginnen met de vraag te beantwoorden wie die kinderen zijn, die God aan de profeet gegeven heeft. Hoofdstuk 7:3 en 8:3 noemen hun namen. De eerste, de oudste, heet *Sjear-Jasjub*; de tweede, de jongste, draagt de naam *Maher Sjalal Chaz Baz*. Deze namen hebben een profetische betekenis. De eerste naam betekent: een overblijfsel zal terugkeren, of ook 'zich bekeren', wat tenslotte op hetzelfde neerkomt, want het is een terugkeer naar God en Zijn heiligdom. De andere betekent iets, wat trouwens in hoofdstuk 8:1 al gezegd wordt: 'Haastend tot de roef, is hij spoedig tot de buit' ('Snelroof Vlugge Buit').

Sjear-Jasjub

Jesaja werd bij de dood van koning Uzzia (zie Jes. 6:1), in het jaar 758 voor Christus, geroepen als profeet. Twee hoogst belangrijke gebeurtenissen geven in de tijd van de werkzaamheid van de profeten hem aanleiding tot belangrijke profetieën: het eerste voorval is de tocht van de koningen van Syrië en van Israël, die zich met elkaar verbonden hadden tegen Juda en Jeruzalem; de tweede gebeurtenis is de inval van de koning van Assyrië in Juda. Met deze twee gebeurtenissen zullen we ons wat nauwkeuriger bezighouden.

Rezin en Pekah, koningen van Syrië en Israël (het tienstammenrijk, ook Efraïm genoemd), hadden zich verbonden om op te trekken tegen Jeruzalem. Hun doel was: het huis van David van de troon te stoten en dan in Achaz' plaats een heidense vazal te stellen. Rezin zou daarvoor door Edom oprukken en Jeruzalem van het zuiden aanvallen. Hij was voorspoedig in zijn oorlogshandelingen. Met de hulp van de Filistijnen rukte hij tegen Juda's hoofdstad op. Pekah, Israëls koning, trok uit het noorden naar Jeruzalem toe. Hij slaagde erin Achaz' leger te verslaan en veel gevangenen te maken.

Door de profeet Oded liet Pekah zich wel bewegen de wapens neer te leggen en de gevangenen terug te zenden (zie 2 Kron. 28), maar Pekah is later opnieuw de strijd begonnen. Hij heeft toen Jeruzalem vanuit het noorden benauwd, toen de heidense Rezin uit het zuiden kwam aanstormen. Efraïm (en dat was zijn zware zonde!) verbond zich dus met de Syriër tegen zijn broeders uit Juda. En dat niet alleen, maar het ging eigenlijk tegen de stad van de levende God en het einddoel dat hun voor ogen stond, was het Huis van David ten val te brengen, en een heiden die Tabeal heette (zie Jesaja 7:6) in de plaats van Achaz op de troon te plaatsen. Zo maakte Efraïm de maat van zijn zonden vol!

Achaz, die van 742-727 regeerde, de kleinzoon van Uzzia, was als gevolg van deze aanval van twee zijden tegelijk in grote benauwdheid. 'Toen het huis van David verteld werd: Syrië is neergestreken op Efraïm (d.w.z. *ze hebben zich met Efraïm verbonden*), beefde zijn hart en het hart van zijn volk, zoals de bomen in het woud beven voor de wind' (Jes. 7:12).

Wat zou Achaz nu doen? Zou hij *op God* steunen? Daartoe wilde Jesaja de koning bewegen, met alle middelen die hij daarvoor had. Of zou hij zich misschien verbinden met de Assyriër tegen Syrië, maar dan ook tegen Efraïm? Maar zo zou hij hetzelfde doen, al was het dan ook met het doel van zelfbehoud, als Efraïm, die zich met de Syriërs had één gemaakt?

Achaz heeft helaas dit laatste gedaan! Hij heeft hulp gevraagd aan Tiglath-Pilezer, de koning van Assyrië (2 Kon. 16:6). Deze machtige sprong bij en nam Syrië en Efraïm wel onder handen, maar niet in het belang van Achaz, maar om eigen wereldheerschappij te sterken.

Jesaja was door Gods Geest verlicht; hij zag alles van te voren voor zich en deed wat hij kon om Achaz van zijn noodlottige besluit af te houden. Want diezelfde wereldmacht die voor dat ogenblik hulp zou bieden, zou Jeruzalem al snel in grote benauwdheid brengen. Maar niets mocht baten. Achaz luisterde niet. Hij verwierp met huichelachtige spotwoorden het woord van de profeet. Wat in zijn diepste wezen de verwerping van de levende God betekende!

Dit moment is het ogenblik waarover Jesaja 7:3 spreekt. 'En de Heere zei tegen Jesaja: Ga nu op weg, Achaz tegemoet, u en uw zoon *Schear-Jaschub*, naar het einde van de waterloop van

de hovenvijver bij de weg naar het Blekersveld'. Even tussendoor: we vinden hier *de gezant van de levende God* op dezelfde plek waar 28 jaar later de koning van Assyrië zijn gezanten naar toe zou sturen om Juda zijn voorwaarden te stellen en de overgave van Jeruzalem te eisen. In Jesaja 7:3 hebben we dus het *begin*; in Jesaja 36:2 het *einde*, d.w.z. de eerste keer kiest Achaz welbewust voor de Assyriër en verwerpt God; de tweede keer verwerpt de Assyriër de levende God en de vriend van Davids huis is daarmee openlijk een vijand geworden. Wat een treffend ogenblik!

Jesaja betekent: 'het heil is van Jahweh', de redding komt van de Heer. Alleen door op die plaats te komen is Jesaja al een aankondiging van de machtige hulp van de Heer. De God van de legermachten *wilde* helpen in de grootste nood. Maar conform de nadrukkelijke opdracht van de Heer moest ook Jesaja's zoon Sjear-Jasjub daar aanwezig zijn. Ook zijn naam was profetie. Ook al zou inderdaad door de dwaasheid van Achaz en door de zonde van het hele volk het oordeel over Juda en Jeruzalem losbarsten, toch zou een overblijfsel *terugkeren naar God*. Zoals trouwens ook is gebeurd. Want nadat Juda de maat van zijn zonden had vol gemaakt en naar Babel als balling weggevoerd was, keerde er zeventig jaar later een overblijfsel naar Jeruzalem terug. De Boeken Ezra en Nehemia bevatten het treffende verslag daarvan.

Het overblijfsel keert terug — Schear-Jaschub! Dat is eigenlijk *de korte samenvatting van Gods wegen in genade met Zijn volk!* 'Sjear-Jasjub' is met gouden letters door het hele getuigenis van God heen geschreven!

Maar helaas - op dit alles lette Achaz niet! Niet op Jesaja, en niet op zijn zoon! Zo wordt een mens door ongelof verblind!

En dan verkondigt Jesaja de hardnekkige koning, wat er gebeuren zal met Rezin en met Pekah. Pekah zou in Samaria terugkeren en vijfenzestig jaar later zouden de tien stammen worden verdreven uit hun land. Rezin zou naar Damaskus terugkeren en zo zou voor dit ogenblik Jeruzalem uit zijn nood worden verlost (Jes. 7:1-9). Maar deze verlossing, die tot stand zou komen met de hulp van een vleselijke arm (d.w.z. vleselijk vertrouwen op mensen), *zou een grotere ellende tot gevolg hebben!*

Maher-Sjalal-Chasj-Baz

Jeruzalem zou worden verlost met de hulp van een vleselijke arm, door de sterke arm van de machtige Assyriër. Maar nu moet het volk worden aangekondigd dat achter deze hulp een zwaar oordeel verborgen lag. Maar Juda en Jeruzalem zouden niet totaal vernietigd worden dankzij de tussenkomst van de Immanuël, over Wie de profeet na vers 9 spreekt.

Vanwege de koning van Assyrië zouden er dagen over Jeruzalem aanbreken, zoals er niet geweest waren sinds de scheuring van het rijk in tien en twee stammen. De koning van Assyrië, het door Achaz '*gehuurde scheermes*', zou door de Heer gebruikt worden, om het hoofdhaar en de baard helemaal weg te nemen (7:20). Assyrië zou zich met Egypte verenigen: *de bijen* uit het noorden (de Assyriërs) en *de vliegen* uit het zuiden (de Egyptenaren) zouden het land binnenzwermen en verwoesting en ellende zouden het land bedekken. Dat werd allemaal tegen Achaz gezegd, opdat hij zou *weten* wat de vrucht van de verwerping van God voor zijn huis en volk eigenlijk inhield.

Het is overduidelijk dat de Immanuël, die in hoofdstuk 7:14 beloofd is als zoon van de maagd, niemand anders dan *Christus* is. Maar het is ook erg opvallend dat in hoofdstuk 8 een zoon van Jesaja genoemd wordt, die geboren werd, nadat Achaz had geweigerd een teken van de Heer te begeren, en dat hem toen toch het teken van Immanuël gegeven werd. Deze zoon van Jesaja moest tijdelijk hetzelfde getuigenis in zijn persoon zijn wat de ware Immanuël eeuwen later volmaakt zijn zou; een getuigenis dat God met Zijn volk zou zijn ondanks hun toestand van zonde en ongeloof. Jesaja's zoon zou wel niet Immanuël heten, maar wel een naam dragen die vertelde over Gods uitreddende hulp voor dat ogenblik. Bovendien zou deze tweede zoon van Jesaja in zijn eerste ontwikkelingsfase, dus voordat hij 'mijn vader' of 'mijn moeder' kon roepen, de aanwijzing zijn van het tijdstip dat de vijanden van Juda en Jeruzalem, Pekah en Rezin, zouden worden verslagen. Voordat het kind dus behoorlijk spreken kon 'zou men de rijkdom van Damaskus (Syrië) en de buit van Samaria (Efraïm) voor het aangezicht van de koning van Assyrië' brengen. Dat moest niet alleen Achaz, maar ook het hele volk weten. En daarom moest Jesaja het schrijven op een grote rol, zodat iedereen het kon lezen.

En daarom ook moest het geschreven getuigenis bevestigd en bekrachtigd worden door de naam van Jesaja's tweede zoon, dus door het kind dat geboren werd! Maher-Sjalal-Chasj-Baz: 'haastig tot de roof en tuk op de buit' was het getuigenis dat te lezen was door het volk in de poort. Maher-Sjalal-Chasj-Baz - zo heette het kind dat in het huis van Jesaja geboren werd. En door het schrijfbord en door de naam van deze zoon wist dus het volk dat de hulp *alleen van God* zou komen, ook al werd ze verleend door de Assyriër, het door Achaz gehuurde scheermes!

De kinderen

Zeker, Pekah en Rezin, de benauwers van Jeruzalem zouden worden verdreven door Tiglath-Pilezer, verbonden met Egypte. Maar ... er was *nog* een getuigenis van de Heer, en nu niet over de hulp van de Assyriër, maar over de ellende die er na die eerste, tijdelijke verlossing zou komen. Het volk verachtte Gods regering: 'de wateren van Siloah, die zachtjes gaan', en daarom zouden de geweldige wateren van de rivier (d.w.z. de koning van Assyrië) doortrekken in Juda, en het overstromen. Jeruzalem zou tot de hals toe in het water staan, d.w.z. het zou bijna omkomen.

En in die grote nood zou Jesaja een getuigenis zijn met zijn twee zonen, dus met de kinderen die God hem gegeven had. Hij mocht niet wandelen op de weg van het volk of naar hun beginsel handelen. Geen kracht mocht hij zoeken in een onheilige verbinding. De Heer van de legermachten zou zijn hart met vertrouwen vervullen, ja, Jahweh alléén! God zou voor hem en zijn zonen en allen die aan Jesaja's kant stonden (die dus in zekere zin, figuurlijk genomen, ook zijn kinderen waren), een toevlucht, een heiligdom zijn. Jesaja moest het getuigenis onder de leerlingen toebinden (8:16) en deze heerlijke gedachte of wet van God moest hij onder hen verzegelen. En dan .... Zou gebeuren wat er komt!

Op de HEERE moest hij wachten (Jesaja 8:5-17). En zo, staand voor God, zou hij ten aanhoren van het volk die opmerkelijke woorden spreken: 'Zie ik en de kinderen die de Heere mij gegeven heeft, dienen tot tekenen en wonderen in Israëel, afkomstig van de Heere van de legermachten, Die op de berg Sion woont'.

Jesaja: hulp, heil van de Heer, uitredding van Jahweh!

Scheer-Jaschub: een overblijfsel keert terug naar God!

Maher-Sjalal-Chasj-Baz; God redt uit en wel door iemand die haastig tot de roof is en belust op de buit!

En neem ze nu samen: Jesaja en de kinderen die de Heer hem gegeven heeft - wat een mooi getuigenis vormen zij dan! Alles was in Gods hand, want:

Hij bood redding aan.

Hij werkte bekering, al was het dan ook maar in een overblijfsel.

Hij bewerkte verlossing!

Op die manier zal het eens ook in de toekomst zijn met het overblijfsel van Israël, na de opname van de Gemeente, als dat overblijfsel tot aan de hals gaan zal door de diepe wateren van de grote verdrukking. Dan mogen ze rekenen op hun ware Jesaja, hun Messias, Die als hun Redder uit de hemel zal neerdalen en op de berg Sion verlossing tot stand zal brengen.

De geïnspireerde schrijver van de Brief aan de Hebreëen, die in al deze heerlijke profetieën diep inblikte, heeft Jesaja's jubelzang 'Zie, Ik en de kinderen' overgenomen, en deze door de Heiligen Geest gebruikt om de pelgrims naar het hemels Sion erdoor te bemoedigen. Zo'n bemoediging hadden de Hebreëen wel nodig! Ze hadden veel te lijden van de ongelovige Joden omdat ze de Heer Jezus liefhadden. Nog hadden ze wel niet tot bloedens toe tegenstand geboden, maar hun bezittingen waren hun toch al afgepakt; de diefstal van hun bezittingen hadden ze met vreugde aangezien.

Te midden van al hun beproevingen (ze stonden als het ware ook tot de hals toe in de wateren van verdrukking en vervolging) konden ze op God rekenen. Hij had hun een eeuwig heil, een eeuwige erfenis, een eeuwige behoudenis geschonken. Ze waren tot God bekeerd — zij, een overblijfsel onder het volk dat de Messias verwierp! God zou voor hen een Heiligdom zijn; Hij was hun Toevlucht! Eenmaal zouden ze voor Gods troon staan, en nu al konden ze door het geloof als priesters naderen. En daarom was dat woord uit Jesaja 8:18 zo'n troostrijke bemoediging. Net zoals Jesaja met zijn zonen en leerlingen eeuwen tevoren konden ook zij de Heer verwachten. Meer nog: verbonden met hun Heer in de hemel waren ze tot een teken in Israël. En ze konden zich verblijden over het heerlijke einde, alsof ze nu al de juichkreet van de Heer Jezus hoorden: 'Zie, Ik en de kinderen, die U Mij gegeven hebt'.

J. Tiesema